

Bruksela, 24 lutego 2023 r.
(OR. en, fr)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0147(COD)

6363/23
ADD 1

CONSOM 42
MI 107
COMPET 105
EF 46
ECOFIN 140
DIGIT 22
CODEC 180
CYBER 31

NOTA

Od:	Komitet Stałych Przedstawicieli (część I)
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	6065/23
Nr dok. Kom.:	9053/22 + ADD1-4
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywę 2011/83/UE w zakresie umów o usługi finansowe zawieranych na odległość oraz uchylającej dyrektywę 2002/65/WE <i>Podejście ogólne</i> – Oświadczenia

Delegacje otrzymują w załączeniu oświadczenia Włoch i Luksemburga na powyższy temat, z myślą o posiedzeniu Rady (ds. Konkurencyjności) 2 marca 2023 r. Oświadczenia zostaną włączone do protokołu posiedzenia Rady.

OŚWIADCZENIE WŁOCH

**W SPRAWIE WNIOSKU DOTYCZĄCEGO DYREKTYWY PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO I RADY ZMIENIAJĄCEJ DYREKTYWĘ 2011/83/UE W ZAKRESIE
UMÓW O USŁUGI FINANSOWE ZAWIERANYCH NA ODLEGŁOŚĆ ORAZ
UCHYLAJĄCEJ DYREKTYWĘ 2002/65/WE**

Włochy uważają, że niektóre aspekty wniosku nadal wymagają doprecyzowania, aby uniknąć niepewności w odniesieniu do stosowania.

Główna obawa Włoch dotyczy właściwego stosowania *zasady lex specialis/pomocniczości*.

Zdaniem Włoch **každorazowo, gdy sektorowy akt prawny UE reguluje konkretną usługę finansową, dyscyplina sektorowa powinna zawsze przeważać nad DMFSD2 (dyrektywa w sprawie sprzedaży usług finansowych na odległość)**, ze względu na jasność i pewność prawa. Wydając prawodawstwo sektorowe, europejski prawodawca ocenia bowiem szczegółowo, w jaki sposób uregulować daną kwestię w zależności od specyfiki danego rynku i danego produktu regulowanego.

Gdyby DMFSD2 miała mieć zastosowanie do produktów/usług już regulowanych przepisami sektorowymi, podważałoby to wybory dokonane już przez prawodawcę w każdym sektorze. Na przykład stosowanie prawa do odstąpienia od umowy przewidzianego w DMFSD2 nawet w przypadku, gdy istnieją przepisy sektorowe, ale takiego prawa nie przewidują, tak jak ma to miejsce w dyrektywie w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (PSD2), mogłoby być skomplikowane, a nawet niezgodne z charakterem świadczonej usługi i **mogłoby prowadzić do poważnego braku pewności prawa i sporów sądowych**.

Ponadto Włochy dostrzegają potencjalne problemy w związku z „luźną” definicją „usług finansowych”. Ogólnie rzecz biorąc, **wolelibyśmy, aby „usługi finansowe” były regulowane w DMFSD2 tylko w takim zakresie, w jakim zostały już zakwalifikowane jako takie w krajowym lub unijnym akcie prawnym.** W przeciwnym razie brak pewności prawa byłby znaczący, ponieważ dopuszczono by rozbieżne interpretacje „usług finansowych”, a krajowe organy sektorowe mogłyby zostać pociągnięte do odpowiedzialności za brak nadzoru nad usługami, których charakter jest niepewny *ex ante*.

Ponadto **Włochy nie popierają usunięcia możliwości utrzymania lub przyjęcia przez państwa członkowskie bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących odpowiednich wyjaśnień dla konsumenta w odniesieniu do proponowanych umów o usługi finansowe.** Bez tej możliwości należałoby uchylić istniejące bardziej rygorystyczne przepisy krajowe w tym zakresie, co by oznaczało ograniczenie ochrony konsumentów, czego nie możemy poprzeć.

Włochy mają zatem nadzieję, że wszystkie te aspekty dyrektywy będą mogły zostać poprawione podczas negocjacji trójstronnych.

Oświadczenie do protokołu Rady

Rada ds. Konkurencyjności 2 marca 2023 r.

Oświadczenie Luksemburga

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie umów o usługi finansowe zawieranych na odległość

Pomimo poparcia dla przyjęcia podejścia ogólnego Luksemburg pragnie wyrazić swoje zaniepokojenie niektórymi kluczowymi aspektami wniosku, które zostały zniekształcone podczas dyskusji.

Chociaż Luksemburg w pełni popiera cel tego aktu prawnego, a mianowicie ukończenie tworzenia wewnętrznego rynku transgranicznych umów o usługi finansowe zawieranych na odległość poprzez harmonizację niektórych przepisów dotyczących ochrony konsumentów, to uważa, że mandat Rady nie pozwala na osiągnięcie tego celu.

Luksemburg ubolewa, że pomimo harmonizacji kluczowe przepisy umożliwiają państwom członkowskim wprowadzanie *nowych* barier na rynku wewnętrznym. Utrudnia to dokonywanie transakcji transgranicznych, a jednocześnie sprawia, że konsumenci wciąż znajdują się w sytuacji, w której nadal zmagają się z rozdrobnieniem przepisów w całej UE.

Tekst w obecnym brzmieniu

- nie zapewnia pewności i jasności prawa na szczeblu UE, potencjalnie obligując przedsiębiorstwa do analizy i stosowania 27 różnych legislacji krajowych przy zawieraniu umów z konsumentami;
- nie zapewnia pewności prawa na szczeblu krajowym, gdyż związek między proponowanym tekstem a istniejącym prawodawstwem sektorowym jest niejasny.

Luksemburg ma nadzieję, że tekst będzie jeszcze można ulepszyć na kolejnych etapach procesu legislacyjnego.